

DE JEUGD EN DE VAKBEBEWEGING

Waarschijnlijk is nog nooit een arbeidersgeneratie in zulke tragische omstandigheden opgegroeid als de huidige jongeren.

Geboren kort vòòr of tijdens den oorlog, waren zij te klein nog om toen te beseffen wat het heengaan beduidde van hun vaders, die in de Vlaamsche vlakte hun leven gingen offeren voor Vaderland en Recht.

En de eerste indrukken die tijdens de jaren der groote slachting tot hun bewustzijn doordrongen, waren die van koude en ontbering.

Hun schooljaren vormden eigenlijk het eenige lichtpunt in hun leven. Dank zij de groeiende politieke macht der arbeidersbeweging was het hun vergund geworden veel langer dan vroeger van het onderwijs te genieten. Daardoor verwierven zij meerdere kennis en beter begripsvermogen. Samen met het eveneens onder arbeidersdrang verbeterde beroepsonderwijs werden de jongeren opgeleid tot kundige vaklieden.

Doch de versterking van de politieke macht der arbeidersbeweging, waaraan deze verbetering in 't lot der jeugd te danken is, ging geenszins gepaard met een machtsstijging op economisch gebied. Hier bleef de heerschappij der bourgeoisie nagenoeg onaangetast en de kapitalistische produktievorm gehandhaafd.

Onder den aandrang van de mateloze winstzucht der bezittende klasse, werd de voortbrenging opgevoerd tot 't fantastische. Als zweepslagen striemden de leuzen « winst » en « rentabiliteit » op het tempo der voortbrenging; **maar de mensch ging daarbij gansch te loor.** Daar waar dit voordeliger bleek, werd hij vervangen door de machien. Overal verbreidde zich de kwaal des tijds die **werkloosheid** heet. Overal werden groote massa's arbeiders ontslagen en nergens vonden de jongeren plaats.

Zoo ontstond die monsterachtige sociale paradoxe: **Eenerzijds een volmaakt en machtig voortbrengingsapparaat en rijke overvloed aan allerhande waren, anderzijds honger en gebrek; eenerzijds een jonge generatie van algemeen goed onderlegde en vakkundig puikgeschoolde werklieden en anderzijds de onmogelijkheid voor deze menschen om hun leven door arbeid zin en inhoud te geven.**

Het dient geen verwondering te baren dat in die omstandigheden opstandige gevoelens ontstaan in de rijen der jongeren. Gedreven door diepe sociale ontevredenheid richt hun toorn zich tegen den huidige maatschappijvorm en gaat hun hoop naar 't socialisme.

Gewetenlooze politici hebben in tal van landen gepoogd dit gevoel bij de jeugd uit te baten en de jongeren bij middel van sociaalklinkende beloften te gebruiken voor dictatoriale doeleinden. In enkele landen heeft een gedeelte der arbeidersjeugd, aan wanhoop en twijfel ten prooi, gehoor gegeven aan deze verraderlijke lokstemmen in de hoop langs dezen weg spoediger tot een rechtvaardige maatschappelijke orde te geraken.

Doch de gebeurtenissen hebben reeds bewezen, dat zij in hun verwachtingen bedrogen werden. **Daar waar de dictatuur triomfeerde, werden alle menschelijke waarden met de voeten getreden; werden vrijheid en rechtvaardigheid vervangen door dwang en geweld; werden menschen tot slaven verlaagd. Doch het socialisme kan men niet opbouwen met slaven maar enkel en alleen met vrije en vrijheidsliebende menschen.**

De moderne vakbeweging die de arbeiders per nijverheid organiseert streeft de verwezenlijking na van 't socialisme langs democratie en vrijheid. Zij weet dat een socialistische toekomst zich slechts zal verwezenlijken in de mate dat de jeugd zich bereid zal toonen aan deze taak mede te werken. **Dit bescheiden blad werd opgericht om wat bij te dragen tot de verdieping van het vraagstuk: Hoe kan de vakbeweging de arbeidersjeugd in haar democratische organisatie groepeeren in dienst van 't socialisme.**

Verbod van Kinderarbeid en Verlenging van Schoolplicht

door Theo Bergers

HET eerste en tweede punt van het internationaal syndikaal jeugdprogramma kunnen wij in één artikel behandelen. Inderdaad het verbod van kinderarbeid en de ouderdom van de schoolplicht zijn twee gezichtspunten van hetzelfde vraagstuk en dienen als eenzelfde vraagstuk aanschouwd te worden. Verhooging van schoolplicht moet beteekenen verbod, gedurende denzelfden ouderdom, van allen arbeid.

Hoe is de toestand in België?

De jongelieden worden van onderwijs vrijgesteld en kunnen in het produktieproces treden op de dubbele voorwaarde :

1° Dat zij den ouderdom van 14 jaar bereikt hebben;

2° Dat zij acht jaar op school doorgebracht hebben.

In de vakbeweging bestaat een sterk streven om den ouderdom van den schoolplicht te verhoogen.

Twee standpunten worden ingenomen :

1° Onmiddellijke verlenging van den schoolplicht voor de meisjes;

2° Gelijke verlenging van den schoolplicht voor beide geslachten.

Op de bijeenkomst van den Ekonomischen Raad, in Juni 1931, verdedigde kameraad G. Schmook de verlenging van schoolplicht voor de meisjes, tot den ouderdom van 16 jaar. Hij steunde zijn houding voornamelijk op volgende beweegredenen, buiten deze die voor een algemeene verlenging in aanmerking komen :

1° De vrouw is een gevaarlijk konkurrent voor den man. Indien den ouderdom van schoolplicht voor hen van 14 op 16 jaar gebracht wordt blijven de meest inschikkelijkste en doorgaans de meest uitgebuite elementen van de arbeidsmarkt verwijderd;

2° Hun plaats zou door jonge arbeiders of oudere, — meer eischende, — vrouwen ingenomen worden;

3° Het jonge meisje van 14 jaar bevindt zich in een lichamelijke toestand waarin de hand- of lichaamsarbeid groote stoornissen kan verwekken;

4° Wij zouden de ontvoogding van de vrouw in de hand werken.

Op deze uiteenzetting heeft gezellin Blume een kritiek laten volgen waarin zij zich tegen het eenzijdig verlengen van den schoolplicht verzet. Zij is van oordeel dat :

1° Een deel van het proletariaat op onrechtvaardige wijze zou getroffen worden;

2° Dit gedeelte daardoor nog verder van de vakbeweging zou verwijderd worden;

3° De verlenging van den schoolplicht der meisjes, voor deze laatsten een blijkbaar minderwaardigheid op de arbeidsmarkt beteekent.

Zij verklaarde zich akkoord om te gelijker tijd voor beide geslachten den schoolplicht tot 16 jaar te verhoogen.

Welke zijn nu de voordeelen die pleiten voor verlenging van schoolplicht? Ze zijn velerlei en we vatten ze samen :

1° *Psychologisch* : De puberteitsjaren, die voornamelijk op 14 en 15 jarigen ouderdom voorkomen, zijn voor het kiezen van een beroep een hinderpaal, omdat de jongemensch zich in die jaren niet ten volle van zijn werkelijken wil bewust is.

Te veel gevaren voor het aanvaarden van een verkeerd beroep doen zich voor. De selektie op lateren ouderdom geeft meer waarborgen.

2° *Physiologisch* : De moderne arbeidsmethoden werken op lichaam en geest van de jonge arbeiders ontzenuwend.

Verlenging van schoolplicht zal toelaten dat het lichaam sterker, gezonder, beter bestand tegen lichamelijke vermoeienis het produktieproces intreedt.

3° *Pedagogisch* : De verlenging van schoolplicht moet er op gericht zijn het laatste studiejaar aan te wenden tot voorbereiding van de jongeren voor de toekomst. Hun opmerkzaamheid, kritische zin en redeneeringsvermogen dienen wakker geroepen.

Slechts na 14 jaar mag men zeggen dat lager onderwijs vruchten begint op te leveren en de jonge lieden zelfstandigheidsgevoel verkrijgen.

Het 9° schooljaar dient bijzonder voor praktisch onderricht aangewend, zoodat de jongeren naar een bepaald beroep kunnen geleid worden.

De keuze zal dan gemakkelijker zijn, dan wanneer zij onvoorbereid in het arbeidsmiddel treden.

4° *Sociaal* : Het negende en tiende school-

jaar kan wellicht in eenige mate verhelpen aan de uitbuiting, waarvan de jonge arbeiders veelal het slachtoffer zijn.

De verlenging van den schoolplicht zal tevens de arbeidsmarkt ontlasten. In België komen jaarlijks 40,000 à 50,000 jongelieden de nijverheids- en de landbouwarbeiders vervoegen.

Hier dient aangestipt dat het voor vele ouders moeilijk valt hun kinderen te onderhou-

den. Het is daarom noodzakelijk de gezinnen met kleine inkomsten een toelage te verleen gedurende deze jaren.

Buiten de arbeidersbeweging vindt de verlenging van den schoolplicht geen groote belangstelling.

Wij moeten dezen eisch bekend maken en onder den druk der arbeidersklas tot een wet doen worden.

De Jonge Werkloozen

door Jef Rens

ZIJ die de vakbeweging van dichtbij volgen, kunnen er zich rekenschap van geven hoe zeer de aandacht der vakbonden in beslag genomen wordt door het werkloosheidsvraagstuk. De voornaamste zorgen der leiders gelden hen die van arbeid beroofd zijn.

Het Aprilnummer van de *Revue internationale du Travail* publiceert de eerste gegevens van een onderzoek door den Raad van Beheer van het I.A.B., ingesteld over het vraagstuk der werkloosheid van de jongelieden. Alhoewel deze gegevens ver van volledig zijn, behelzen zij meerdere meldenswaardige inlichtingen. Ten eerste over

Den omvang der werkloosheid van de jongelieden.

Uit hoofde van het feit dat juiste gegevens ontbreken over den ouderdom der werkloozen, is het moeilijk, ja onmogelijk nauwkeurige statistieken op te maken over het aantal jonge werkloozen. Het onderzoek moest zich aldus bepalen tot benaderende schattingen. Zoo heeft het zich voor Duitschland van de schatting van den heer Bandman bediend, die het aantal werkloozen beneden 21 jaar op ongeveer een miljoen heeft geraamd, waarvan 25 t. h. nog nooit hebben gearbeid.

In Groot-Brittanië bedroeg het aantal « werkloozen » beneden 18 jaar op einde 1931, ongeveer 135,000. Voor Tsjechoslowakije werd het aantal jonge werkloozen beneden 21 jaar, in 1932, door den vakbondbestuurder Weigel op ongeveer 100,000 geschat. Al de andere gegevens van het onderzoek zijn onvollediger, doch deze enkele cijfers zijn voldoende om ons een gedachte te geven van den omvang der werkloosheid onder het jonge geslacht. Overal wordt een aanzienlijk overschot aan jeugdige arbeidskrachten vastgesteld, en dit ondanks de uitzonderlijke vermindering van het geboortencijfer gedurende den oorlog, wat eigenlijk op een schaarschte aan arbeidskrachten had moeten uit-

loopen. Over enkele jaren zal de stijging van het geboortencijfer die na den oorlog waargenomen werd het aantal jonge werkloozen nog doen klimmen.

De gevolgen van de werkloosheid zijn uiterst rampspoedig voor de jeugd.

Kan men zich iets ontmoediger en wanhopiger indenken dan den toestand van die jongelingen en meisjes die, op het oogenblik dat zij een beroep moeten kiezen, vaststellen dat zij overbodig zijn? En nochtans wordt deze toestand regel. Een doelloos leven is een leven zonder hoop, wat op den duur ondraaglijk wordt. Bij dit duidelijk besef van overbodig te zijn komen nog al de gevolgen van een langdurige werkloosheid: luiheid, onverschilligheid, ondeugd, enz., die op het punt zijn uit te barsten.

Een regiem dat geen arbeid, d.w.z. een toekomst, aan de jonge geslachten kan verzekeren verkeert in gevaar. Dit is ook een der redenen waarom het Republikeinsch Duitschland den stormloop van het nationaal-fascisme geen weerstand heeft kunnen bieden, dat uit dien hoofde het grootste gedeelte der jeugd had kunnen aantrekken en van deze misnoegdheid tegenover het regiem gebruik maken.

Hoe dit verhelpen?

Het onderzoek van het I.A.B. somt op wat in de verschillende landen werd gedaan om, bij gebrek aan arbeid, den vrijen tijd van de jeugdige werkloozen te benuttigen. Deze maatregelen houden verband met de uitspanning, het algemeen- en het beroepsonderwijs. In meerdere landen heeft men van het regelmatig volgen van zekere leergangen een voorwaarde van verzekeraarbaarheid tegen de werkloosheid gemaakt. In Duitschland, b.v. waren er in 1931, elf duizend 700 bijzondere leergangen die door 330,885 werkloozen worden gevolgd.

In Oostenrijk kunnen de werkloozen verplicht

worden leergangen te volgen tot de ouderdom van 17 jaar, zooniet verliezen zij al hun rechten op vergoedingen. Talrijke Oostenrijksche vakbonden hebben in hun gebouwen bijzondere plaatsen voorbehouden aan de jonge werklozen; deze vinden er allerlei uitspanningen: boeken, voordrachten, radio's, cinema's, enz.

Voor België vermeldt het verslag het initiatief genomen door de Federatie der Socialistische Vakbonden van het Centrum die voor de jonge werklozen bijzondere beroepsleergangen heeft ingericht in het Instituut voor Kunsten en Beroepen, te La Louvière, die ijverig worden gevolgd door enkele honderden jongelieden.

In Engeland begon het Ministerie van Arbeid op einde van 1932 met het samenordenen van de talrijke werken ten gunste van de jonge werklozen. Een bijzonder lichaam, de Nationale Raad voor Sociale Hulp, houdt zich met deze samenordering bezig, en begunstigt de maatregelen genomen ten gunste van de jonge werklozen door de inrichting van Centra waar deze bezigheid kunnen vinden, van instellingen voor lichamelijke opvoeding, voor werken in de open lucht, enz.

Het onderzoek wijdt een bijzondere aandacht aan den dienst van den vrijwilligen of verplichten arbeid, die vooral in Duitschland een groote vlucht heeft genomen.

Volgens de verklaring van den gewezen Rijksminister van Arbeid, heeft deze dienst voor doel « aan de jongelieden de gelegenheid te schenken gemeenschappelijk een ernstigen en voor de gemeenschap nuttigen arbeid te verrichten, die ook hun eigen lichamelijke intellektuele en zedelijke ontwikkeling bevordert. »

Jonge werklozen vormen groepen van 15 tot 50 leden die gemeenschappelijk een zeker werk uitvoeren; om de mededinging met de gewone arbeiders te vermijden moet deze arbeid van bijzonderen aard zijn en aan een doel van algemeen nut beantwoorden. Ze kunnen hetzij in kampen verblijven — en de Staat neemt dan de verblijfs- en voedingskosten te zijnen laste — hetzij bij hun ouders wonen, en dan ontvangen zij twee mark daags. Op einde Juli 1932 waren er bijna 100,000 vrijwillige arbeiders jonger dan 21 jaar, aantal dat heden 200,000 overschrijdt. De gemiddelde duur van de verbintenissen is ongeveer 10 weken, wat niet aanzienlijk is in dit tijdperk van voortdurende crisis. Vervolgens is er dikwijls, ondanks de wettelijke voorschriften, een onrechtstreeksche

konkurrentie met de gewone arbeiders en een verspilling voortvloeiend uit het feit dat deze werken uitgevoerd worden door onervaren werklieden en niet altijd aan een ware behoefte beantwoorden.

Eindelijk stelt het onderzoek nog andere middelen voor om de werkloosheid van de jongeren te verminderen, zooals de verlenging van den schoolplichtduur, de verlaging van den ouderdom van pensioeneering, de beroepsvoorlichting en de beroeps-heropleiding.

Besluit.

Zooals men kan oordeelen behelst deze studie meerdere belangwekkende werken die zeker waard zijn door de vakbonden bestudeerd te worden. Doch, ondanks dat wordt het vraagstuk door het onderzoek niet grondig gepeild. Het hoofdzakelijke is niet vast te stellen met welke middelen den vrijen tijd der jongeren kan gevuld worden, doch hoe de produktie kan ingericht opdat zij hun deel van den arbeid hebben. Bijna al de voorgestelde maatregelen zijn halve maatregelen die ten laatste te onvoldoende blijken. Gelukken wij er niet in de werkloosheid af te schaffen, dan zullen wij niet kunnen beletten, dat er een immer dieper afgrond wordt gedolven tusschen hen die nog werk hebben en zij die er geen hebben, en zullen de jonge werklozen zich dan bepaald van onze organisaties vermijden.

Dit is het vraagstuk van de rechtvaardige verdeling van den arbeid tusschen al de menschen, jong en oud, dat we in gansch zijn omvang moeten stellen, en kan het huidige regiem het niet oplossen, dan zal het eens of morgen weggevaagd worden door de arbeiderssolidariteit die door den arbeid aan het menschelijk leven zijn diepen zin zal terugschonen.

(*Le Travail.*)

Een Onderzoek naar den Toestand der Jeugd

Het Nederlandsch Verbond van Vakverenigingen heeft aan de Regeering een advies gericht, waarin gevraagd wordt, een onderzoek in te stellen naar de levensomstandigheden van hen, die in de jaren 1931, 1932 en 1933 de lagere, middelbare of technische onderwijsinrichtingen verlaten hebben.

Ook voor België achten wij dergelijk onderzoek noodzakelijk. Het zou het bewijs leveren van het zedelijk verval dat de jeugd bedreigt.

Werft voor het Petitionnement!
